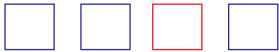

6

ZPRAVODAJ

Kvalitní projektová dokumentace -
prostředek ke zvýšení rozvojové kapacity území

Malý průvodce historií města
Něco z historie... Medvědice
Obraz Sutomi od Otto Dixe
ZŠ Třebenice
Hasiči Třebenice
Třebenické svítání
Přehled akcí kulturní komise
Třebenické ženy
Třebenický fotbal
Bonsai Klub Libochovice

TŘEBENICE

INTEGRO, Západ Českého středohoří – Poohří

Komenského náměstí 17, 411 15 Třebívlice

IČ: 68982984

Tel.: 416 596 169

fax: 416 596 095

č. ú.: 27-235250207/0100

speciální číslo účtu pro projekt financovaný z ROP: 886671339/0800

Svazek obcí

Malý průvodce historií města

Starobylé město Třebenice leží na úpatí překrásné krajiny Českého středohoří, rozloženo v mělkém údolí potoka Modly a je obklopeno dramatickými vrchy, pozůstatky dávného sopečného vření. Místo od pradávna lákalo lidi, aby se zde usídlili. Je místem, kudy s největší pravděpodobností putovalo poselstvo do Stadic. Košťálov a Medvědice spolu s nedalekým hradištěm ve Vlastislavi zmínil i bájný kronikář Kosmas a tak se staly nedílnou součástí starých pověstí. Městský znak odkazuje na vazby ke svatojiřskému klášteru. Třebenice a jejich bezprostřední okolí je úzce spojeno s těžbou nejcharakterističtějšího českého minerálu - pyropu, což dokládá i expozice místního Muzea českého granátu.

Třebenice, malé městečko poblíž Litoměřic se současnými 1.800 obyvateli (včetně místních částí) jsou malebně rozprostřeny v malé kotlině při potoku Modla a jsou od pradávna střeženy mohutným skaliskem Košťálova s hradem na vrcholu.

Město je v současné době bez průmyslových podniků, ač zde přes sto let zpracovávala místní produkty první česká továrna na zpracování ovoce, jejíž výrobky znala téměř celá Evropa. Místní obyvatelé, pokud nepodnikají nebo nepracují v obchodě, místních stavebních firmách, zemědělství nebo ve službách, musí za práci dojíždět.

Písemně jsou Třebenice zmíněny prvně v listině z roku 1227, kdy jsou citovány jako trhovářská ves. Původním vlastníkem byl sám panovník, později byly věnovány klášteru Svatého Jiří při jeho založení na hradě pražském a byly spravovány abatyší ženské větve řádu Benediktinů (do roku 1420). Roku 1423 byla vydána panovnická listina, kterou byla Třebenicím potvrzena samospráva s dvanácti konšely a uděleno právo používat městského znaku a pečete.

Město stíhalo i mnohé rány osudu, několikrát vyhořelo, téměř ho vylidnila třicetiletá válka a ani rána morová se mu roku 1680 nevyhnula. Třebenice byly od nepaměti české, německá kolonizace proběhla ve dvou vlnách a až na konci 17. století. V městských knihách se první německý zápis objevuje r. 1716 a od r. 1769 se zápisy vedou již jen německy. Celá oblast se tak ocitla na rozhraní českého a německého živilu a tento stav trval v podstatě až do poslední třetiny 19. století, kdy do Třebenic přijel roku 1867 za lékařskou praxí a s buditelským elánem MUDr. Václav Pařík.

Městský znak

Historie vzniku městského znaku je zajímavá. Město patřilo ke klášteru Sv. Jiří na pražském hradě. Znakem kláštera, který byl dost složitý a bohatý, byl i symbol křesťanských rytířů, Sv. Jiří na koni. Samotný znak představuje opěšalého svatého Jiří, který bojuje s drakem. Nejstarší vyobrazení znaku je v trebenickém graduálu, který je vyveden v kaplířovských barvách, což jsou modrá, stříbrná a červená.

Zajímavosti Třebenic

Městu vévodí kostel narození panny Marie na Paříkově náměstí a bývalý německý luteránský kostel, který je vlastnictvím města a ve kterém je dnes muzeum českého granátu. Zároveň je prostor kostela využíván jako obřadní síň pro svatby, jako koncertní sál a výstavní místnost.

Ostatní obce - místní části pod správou MěÚ Třebenice

Kololeč

Nejbližší obec od Třebenic. Na návsi socha sv. Jana Nepomuckého a barokní kaple. Socha Jana Nepomuckého byla v roce 2009 restaurována. Pracuje zde osadní výbor, který se s ostatními obyvateli podílí na čerpání grantu nadace VIA přičemž brigádnicky přebudovali z velké části celou náves. Tato místní část má i vlastní velmi zajímavé webové stránky, které doporučujeme navštívit.

Teplá

První písemná zmínka r. 1543. Najdeme zde kapli s pramenem „železité zázračné vody“, objeveným v roce 1710, který se až do roku 1850 využíval k léčebným koupelím. V kapli je „zázračný“ obraz Panny Marie (klatovské), dříve poutní místo.

Mrsklesy a Lipá

V obcích je mnoho rekreačních chalup. Ve vsi je zřízeno veřejné tábořiště u nádrže s potoční vodou.

Medvědice

V obci se nachází kostel sv. Kateřiny.

Kocourov

Na návsi uvidíme pseudorománskou kapli, zasvěcenou Antonínu Paduánskému, opravenou v r. 2009 na náklady města s přispěním grantu Ústeckého kraje. V obci je známá restaurace a penzion „U Kocoura“, oblíbené cílové místo hostů z celého okolí. Je odtud nádherný výhled do Modelského údolí a na siluety hradů Hazmburka, Ostrého, Košťálova a Hrádku - Oltaříku.

Lhota

V obci žije a tvoří akademický malíř Dan Richter. Na veřejnosti je jeho dílo známo zejména v podobě jeho vynikajících a technicky precizních barevných litografií a serigrafii. V jeho obrazech a grafikách nalezne vzdělaný a přemýšlivý pozorovatel i mnohé další významové roviny.

Sutom

Místo s nejkrásnějším výhledem na České středohoří. Je zařazena v programu Ústeckého kraje „Po stopách praotce Čecha“.

Něco z historie..... o vzniku názvu jedné místní části

Třebeň - Medvědice

Bíla, dcera Bivoje a Kazi, založila hrad a osadu Bílinu. A jako by dar věrné lásky byl dědictvím po matce i otci, opakoval se v jejím osudu osud jejích rodičů.

Bíle se zalíbil Radošův syn, který se jmenoval Košál. Také Košálovi se líbila Kazina dcera. I odešel k ní na hrad Bílinu a stal se jejím mužem. Vypráví se, že byl rozvážným hospodářem a jeho stáda se množila jako zázrakem. Jak se rozrůstal Košálový polností, bylo zapotřebí zakládat nové osady. Tu se rozhodl, že postaví své ženě Bíle na příhodném místě nový pevný hrad a nazve jej po ní.

Vyslal proto družinu svých lidí, aby vyhledala místo. Košálova družina našla po několika dnech hledání srázný vrch, který se znamenitě hodil ke stavbě hradu. Sama příroda tu kladla nepříteli překážky. Vrátili se zpátky ke Košálovi a oznámili, co vypátrali. Košál se hned vydal na označený vrch s dělníky a rozkázal jim, aby na hoře postavili hrad a pod ním rozlehlý dvůr. Dvoru dal jméno Třebeň, ale když chtěl hrad pojmenovat podle Bíly, říká se, že odmítla. Přemluvila svého muže, aby nazval hrad podle sebe Košálov. Po letech se název hradu proměnil v Košťálov.

Jako Kazi s oblíbenou jezdívávala na svém koni z Kaziny na Libušín, a na hrad nad Vltavou, tak jezdívávala její dcera Bíla ráda z hradu Bílina na Košťálov. Zнала tu krajinu dobře, ale nebezpečí číhalo tehdy i na známých místech. Cesta vedla Českým středohořím, kde v lesích houštinách byla doupata divé zvěře. Mnohokrát Bíla projela koňmo známou cestu a nepotkala žádnou šelmu. To ji uklábalo do klidu. Odmítla ozbrojence a sama, jen s pěti nejmilejšími družkami vyjížděla z Bíliny na Košťálov.

Jednou na podzim, kdy ze svahů Středohoří stékaly barevné proudy listů, vyjela Bíla za manželem, který se staral na Košťálově o rozlehlé hospodářství. Cesta pěkně ubíhala a Bíla a její družky se radovaly z výhledů do slunečné krajiny. Každou chvíli jim nabízela jinou tvář. Potom cesta klesla a vjely do lesa, kterým vedla úzká cesta. Na stezce koně pod jezdčyněmi zneklidnily, zastavovali se, a kdyby jim povolily, byli by se vzepjali a obrátili nazpět. Ještě několik zdráhavých kroků, a z lískového ořeší se vyvalil na cestu medvěd. Teď obracely polekané jezdčyně koně a chtěli se vrátit. Sotva se jim podařilo na úzké stezce otočit koně, zastoupil jim cestu jiný, ještě mohutnější medvěd. Bíla a její dívky byly zaskočený z obou stran. Koně se vzpínaly děsem a medvědi se chystali k útoku.

Tu vzkřikla Bíla na družky, aby jim dodala odvalu. Byla dcerou statečného Bivoje a v žilách ji kolovala jeho hrdinská krev. Pozvedla kopí, rozmáchla se a zasadila nejbližšímu medvědu ránu. Její odvážnost přeskočila jak jiskra. Zahořely odvahou, sevřely svá kopí a bodaly do útočících šelem. Ubodaly medvědy k smrti.

Zatím se Košťál nemohl na svém hradě dočkat příchodu ženy a jejího průvodu. Vydal se jim naproti s houfem ozbrojenců. Setkali se s Bílou a dívkami na okraji lesa. Jejich koně ještě vzrušeně ržali a zkrvavená kopí prozrazovala, že došlo k zápasu. Když se Košťál dodvěděl jak jeho žena a pět dívek zvítězilo nad dvěma rozběsněnými medvědy, užasl a poslal ozbrojence, aby ubité medvědy přinesli. A když je přinesli užasl podruhé. Byli to medvědi neobvykle velcí. I poručil stáhnout z nich kůže a přibít ji na vrata hradu Košťálova. Ačkoli vrata byla velká, medvědí kůže je málem pokryla.

Na paměť té události dala Bíla v místech zápasu s medvědy poplenit les a postavit prostorný dvorec. Dala mu jméno Nedvědič (dnešní místní část Medvědice). Dlouho se o Bílině hrdinském skutku vyprávělo po celém kraji a její jméno se ozývalo večer při ohních.

Léta spravovali Bíla a Košál v míru svá hospodářství z hradů Bíliny a Košťálova. Mnoho lesů přikázali vypálit a mnohý kus země, na němž se donedávna proháněly lišky a srny, rodilo obilí a hrách.

Po letech se přihodilo, že bohatý muž z té krajiny jménem Kolostůj poslal své pastýře se stády do končin, kde ještě nikdo nepásl. Pastýři našli nové šťavnaté pastviny, a když hledali pro dobytek napajedlo, objevili podivnou věc. V lese vyvěral ze země pramen neobyčejně silný a valila se z něj pára. Opatrně se dotkli vody a byla to voda horká, jako by pod pramenem někdo topil. Pastýři vyslali ze svého středu nejbítnějšího běže, aby zprávu a podivném nálezů oznámil Kolostůjovi.

Kolostůj vhlédl horký pramen, a protože místo bylo příhodné ke stavbě hradu a luka slibovala vydatnou pastvu, rozhodl, že při té teplé vodě vybuduje hrad. Dobře věděl, že do těch končin by mohl přitáhnout i Košál, a proto dal hrad obehnat dvojí hradbou a přivolal čeled', aby v případě útoku měl dost zbrojeného lidu. Hrad při teplé vodě pojmenoval Teplice. Zvěst o novém hradě se donesla k Bíle. Sotva se o Teplici dozvěděla, vyrazil posel na Košťálov, aby přivolal jejího manžela k poradě. Košál nemeškal a vrátil se s poslem na hrad Bílinu.

„Pohled“, přivítala Bíla svého muže, nějaký vetřelec, Kolostůj si postavil hrad na území, které mu nepřísluší. Když si ho nebude všimát, navštíví nás jednoho dne se zbraní v ruce a bude žádat víc a víc. S jídlem roste chuť a každý nový hrad v této krajině znamená nové nebezpečí pro nás. Nejlépe bude, když shromáždíš nejodvážnější muže ze svých dvorců a osad a vyrazíš proti Kolostůjovu hradu, dobudeš jej a zničíš ohněm.

Košál uznal radu své ženy. Kázal obeslat všechny své statky a shromážďoval ozbrojence a chystal výpravu proti Kolostůjovi.

O přípravách se dozvěděl také Kolostůj. Dohlédl, aby čeled' zpevnila valy jeho hradu, jiným uložil připravit dostatek šípů a na nejvyšší místo hradu dal nanosít kamení. Opatřil se zásobami a vyčkával.

Dva dny čekal Kolostůj, třetího dne mu donesla rychlá hlídka zprávu, že se Košál blíží se svými houfy. Les ukryl Košálovy bojovníky. Mezi větvemi spatřili Kolostůjův hrad.

„Posečkejte“, řekl jim Košál, „sám se podívám jak bychom nejrychleji hradu dobyli.“

A Košál vystoupil z lesa a schoval se za osamělý smrk, který rostl na louce před lesem. Odtud obhlížel Kolostůjovo opevnění a rozvažoval. Kolostůj ho uviděl z hradu. Košál se rozhlížel a zapoměl se skrýt. I chopil se Kolostůj luku, napjal tětívu a vypustil šíp. Prudká střela jak vypráví pověst, probila Košálovi nekryté čelo a Košál padl a zemřel před hradem Teplice.

Když byl vůdce zbrojných houfů zabit, otevřely se brány hradu a Kolostůjův lid se vrhnul do lesa a rozprášil zmatené houfy.

Téhož dne dojel raněný jezdec na hrad Bílinu a přinesl Bíle zlou novinu. Bíla nedovedla uvěřit, že její muž už nežije. Plakala, ale jako by to nebyly její oči. Naříkala, ale jako by to nebyla její ústa. Lomila rukama, ale jako by to nebyly její ruce. Svůj život i lásku uložila do milovaného muže. S Košálem zemřel Bíle život i láska.

Deset dní chřadla pod svým neštěstím a na sklonku desátého dne odešla k předkům za svým mužem.

Zdroj: Eduard Petiška: Čtení o hradech, zámcích a městech.

Bonsai klub Libochovice
vás zve na tradiční jarní výstavu
BONSAJÍ, KVĚTIN
A ZKAMENĚLÉHO DŘEVA
26.-29. dubna 2012
na státním zámku Libochovice
Otevírací doba: 10.00 - 16.00
Bohatá tombola.

Obraz Sutomi od Otto Dixe

Kouzlo krajiny, ve které máme tu čest žít, odedávna oslovovalo značné množství umělců. Kromě těch domácích, z nichž namátkou lze uvést kromě třebenických mistrů Františka Hory a Dana Richtera též pány Josefa i Václava Mánese, Julia Mařáka, Aloise Bubáka, Otakara Nejedlého, Václava Rabase, Emila Fillu, Bohumíra Dvorského, Herberta Kiszu, Václava Aloise Šrůtku, Miroslava Matouše, Přemysla Straku, oba Vladimíry Šavly, paní Milenu Pilnou, Karla Kupku a mnohé další, nechali se dramatickou krajinou středohoří inspirovat i malíři německého původu. Byli to opět namátkou Caspar David Friedrich, Ernst Gustav Doerell, Carl Croll a jiní, kterým se ve svých publikacích věnoval v litoměřickém muzeu pan Oldřich Doskočil. Velkým překvapením a nejen pro mne, byl objev jednoho z našich německých známých v Regensburgu (Řezně). V tamní galerii visí obraz s motivem soumraku nad Sutomí, což je obec – místní část města Třebenice. Zasláná fotografie obrazu se nám natolik zalíbila, že jsme s paní starostkou oslovili správce galerie s prosbou o bližší údaje o díle i o pobytu autora u nás a zároveň požádali o souhlas s reprodukcí. Informace jsme obratem dostali od kurátora Kunstforum

Ostdeutsche Galerie, pana Dr. Gerharda Leistnera z Řezna včetně laskavého souhlasu s reprodukcí.

Autorem obrazu je známý a slavný německý malíř Dix, který je většinou milovníků umění znám spíše jako představitel německého expresionismu. Wilhelm Heinrich Otto Dix se narodil 2. 12. 1891 v Unterhausenu, zemřel 25. 7. 1969. Malbu studoval v Drážďanech a Düsseldorfu, v Drážďanech pak nějaký čas i učil. Později žil v Hemmenhofenu u Bodamského jezera. Jeho náměty i výtvarná forma byly ovlivněny zážitky z Výmarské republiky s jejími vyhraněnými sociálními problémy a zážitky z 1. Světové války. Ty ho zpočátku zařadily do proudu německého výtvarného umění, které hledalo svůj specifický národní výraz, pilně tvořil a vystavoval se svými druhy. Poté, co v Německu začal převládat vliv nacionálního socialismu a jeho „kulturní politiky“, stal se pro nacisty nežádoucí, byl omezován v možnostech vystavovat a vyhozen ze školy. Později byl dokonce prezentován na výstavě „zvrhlého umění“ a některé jeho obrazy byly zničeny. Byl na něj činěn významný tlak, aby se věnoval nekonfliktní krajinomalbě. To nakonec i činil, přestože se čas od času ke svým životním tématům vracel (jako např. obrazem Sedm smrtelných hříchů). Na Dixově konkrétním lidském a uměleckém osudu se dá téměř ukázkově demonstrovat všestranná škodlivost extrémních ideologií, své o tom vědí i mnozí naši umělci z pozdější doby.

Náš obraz s názvem „Pochmurný den v Sutomi“ pochází z roku 1942, kdy autor absolvoval tvůrčí cestu po Českém středohoří a Krkonoších. Není divu, že motivu Sutomi s pohledem do Modelského údolí neodolal. Kromě toho, že zobrazuje již zbořeně domy za kostelem, což je zajímavé zejména pro pamětníky, pojímá vrchy kolem údolí jako rozbořeně moře, ze kterého se tyčí pevný bod kostela, skoro se mi chce říci jako Noemova archa. Sami si dosadte, co Vás při pohledu na obraz napadá. Je namalován technikou oleje na dřevě o rozměrech 81 x 100 cm a je umístěn v expozici Kunstforum Ostdeutsche Galerie v Regensburgu s inventárním číslem 4821.

Tato instituce se věnuje velmi záslužné práci - seznamuje naši i německou veřejnost s prací umělců německého původu, kteří žili a tvořili ve východní Evropě, tedy i u nás. Pořádají tematické výstavy a různé programy pro veřejnost. Napomáhají touto formou ke vzájemnému porozumění. Více se o nich dovíte, zadáte-li adresu www.kunstforum.net do vyhledávače svého počítače. Cesty krajinou i výlety do dějin výtvarného umění mají jedno společné – objevování krásy a pozitivních opěrných bodů pro život v dobách, které jsou stále nějak rozbořené; jako vlny kopců ze štětců a rydel mistrů.

Josef Otradovec

ZŠ Třebenice

POČÁTKY TŘEBENICKÉ ŠKOLY

První zmínky o existenci školy v Třebenicích se objevují již v pohusitské době. Roku 1490 mluví městská kniha o daru dříví pro školu. Třebenická škola patřila mezi městské školy, jímž se obecně říkalo nižší latinské školy partikulární. Poskytovaly jen část ze sedmera druhů vědění - čtení, psaní, počty, náboženství a latinskou gramatiku.

Důležitým mezníkem pro vývoj školství se stal rok 1774, kdy byla zavedena povinná školní docházka pro děti od 6 do 12 let. Od května 1869 měly podle nového školského zákona školu navštěvovat děti od 6 do 14 let. Bylo zrušeno staré označení elementárních škol (triviální, hlavní a normální) a zavedeno označení obecná škola. Samostatné veřejné (státní) obecné školy vznikaly všude tam, kde v okruhu jedné míle (jedna hodina pěšky) žilo více než 40 dětí. Jazykově oddělené - utrakvistické školy musely být rozděleny na národním principu.

ČESKÁ A NĚMECKÁ ŠKOLA

Třebenice se nacházely na jazykové česko-německé hranici, a proto byla v roce 1871 utrakvistická třebenická čtyřtřídní hlavní škola rozdělena na dvě samostatné školy, na dvoutřídní školu českou a dvoutřídní školu německou. Děly se školní prostory – česká škola dostala k dispozici učebnu o 34m² v přízemí a druhou v 1. patře o 62m². V roce 1874 se v ní učilo 205 žáků, z čehož 114 bylo děvčat, německou část naopak navštěvovalo jen 79 žáků, z toho 32 děvčat. Výsoký počet žáků v české škole opravňoval k rozšíření školy na trojtřídní. Zemská školní rada roku 1879 rozhodla přes výrazný rozdíl v počtu žáků povolit zřízení třetí třídy oběma obecným školám, české a německé. Nové prostory k výuce byly vyřešeny provizorním podnájmem v č.p.84.

NOVÁ BUDOVA ŠKOLY

Rozšířením výuky ve třech třídách vyvstala potřeba výstavby nové budovy školy. Podmínky pro spolužití v jedné budově nebyly vůbec ideální. Docházelo k mnohým sporům, často banálním. Václav Pařík vedl spor s řídícím učitelem německé obecné školy Václavem Gierschickem, kterému se nelíbilo, jakou barvu měly školní tabulky nad vchodem do třídy. Musely být dvakrát přemalovány, protože Pařík preferoval pruské barvy – červenou a bílou, kdežto Gierschick černou a žlutou, které nakonec zvítězily. O realizaci stavby se nejvíce zasloužil třebenický patriot MUDr. Václav Pařík, který od svého příchodu do městečka (1869) podnikal různorodou národní práci pro záchranu Třebenic před poněmčováním. Roku 1855 byl zakoupen pozemek na náměstí (č.p. 138 od dědiců Šteklových), stavební plány získal Pařík zdarma od pražského magistrátu, finanční prostředky byly získány dotací ze zemského rozpočtu a z úvěru u pražské spořitelny. Škola byla slavnostně otevřena 17. září 1888. Obě obecné školy – česká i německá – tím získaly v jedné společné budově důstojné prostory pro svůj další rozvoj. Nadále se však vyvíjely odděleně.

MĚŠŤANSKÁ ŠKOLA

Vývoj školství v Třebenicích ovlivnil ve velké míře příchod německého obvodního lékaře MUDr. Josefa Wenzela Titty. Od roku 1889 se snažil posílit německý nacionalismus, čímž se v městečku vyostřil národnostní boj. Ve školské otázce se mezi Čechy a Němci bojovalo o každého nového žáka. Dr. Titta byl dostatečně finančně podporován německými spolky na výchovu sirotků v německých rodinách v okolních vesnicích na národnostní hranici. Finanční prostředky Čechů byly skromnější, stačily na péči jen několika sirotků z Prahy.

Vyvrcholením školských bojů byl konflikt o zřízení měšťanské školy. Zákon z roku 1869 umožňoval, aby žáci obecných škol mohli po pětileté docházce přestoupit na vyšší stupeň obecné školy – školy měšťanské. V každém politickém okrese měla být zřízena povinně jedna měšťanka – další jen podle aktuální potřeby. Žádost německé strany o zřízení veřejné měšťanské školy v Třebenicích byla vyřízena negativně. Přestože se argumentovalo její nadbytečností a scházely finanční prostředky na její provoz, byla nakonec povolena jako soukromá. První třída byla otevřena pro školní rok 1898/99 a pro výuku byly využívány prostory ve třech trebenických domech (č.p. 73, 76 a 136). Tělesná výchova byla přitom praktikována v tělocvičně německého spolkového domu Germanie.

Snad ještě více se projevovala nutnost zřídit českou měšťanskou školu. Městské zastupitelstvo proto v květnu 1897 podalo žádost o její zřízení k zemské školní radě. Argumentovalo absencí české měšťanské školy v celém litoměřickém politickém okrese. Okresní školní rada a hlavně Němci v Třebenicích byli proti, neboť se obávali jejího národního působení. Žádost byla ale oficiálně odmítnuta pro zadluženost obce a nesouhlasu příslušných obcí Jenčic a Kololeče, které se na této akci odmítaly finančně podílet. Dalším důvodem byla existence měšťanských škol v sousedním politickém okrese Roudnice nad Labem. Pařík ale jednal s Občanskou záložnou, která byla ochotna hradit náklady za Jenčice a Kololeč. Zemská školní rada v Praze zřízení měšťanky v zásadě povolila, ale proti tomu Tittovci hned vznesli protest u Nejvyššího soudního dvoru ve Vídni. Soud se konal v říjnu roku 1901, kdy byl Tittův protest pro bezdůvodnost zamítnut. Okresní školní rada povolila 8. 8. 1902 otevření první třídy měšťanské školy pro školní rok 1902/03 a současně pro ni ustanovila správce a jediného učitele Antonína Bauera. Od 1.3. 1903 byl ředitelem jmenován František Pašek. Místní školní rada 25. 8. 1902 oznámila, že má pro třídu již vyhledanou místnost (v č.p. 145). Z těchto prozatímních prostor se 25.9.1904 slavnostně přestěhovala do nové školní budovy, která vyrostla na místě dvou domů (č.p. 133 a 134), které vlastnily a dalo k dispozici město. Škola byla trojtřídní a počet žáků dosáhl vrcholu ve školním roce 1911/12 – 116 žáků. Roku 1908 se začala Beseda zabývat otázkou, zda by neměla být poskytnuta možnost studovat na měšťanské škole i dívkám. Přes veškeré snahy samostatná měšťanská škola nebyla založena zejména kvůli předpokládaným velkým nákladům. Až roku 1915 měla děvčata povolenou návštěvu chlapecké měšťanské školy. Dlužno říci, že trebenická měšťanská škola zůstala až do vzniku první republiky jedinou českou měšťanskou školou v národnostně smíšeném území Litoměřicka. Docházeli do ní žáci ze 39 českých i poněmčených vesnic od Libčevs po Lovosice.

ŠKOLA PO "VELKÉ VÁLCE"

Vznik československé republiky byl významným zlomem pro české školství. Podle zákona o menšinovém školství ze dne 3.4.1919 byly stanoveny podmínky pro zřizování státních menšinových škol. Jádrem trebenického školství zůstaly i za první republiky obecné a měšťanské školy. Česká obecná škola byla organizována jako pětitřídní, počet žáků se pohyboval v rozmezí mezi 200 – 250. Obecná škola, původně trojtřídní, byla redukována na dvoutrídní a občas i jednotřídku. Počet žáků se pohyboval mezi 50 – 80 ti dětmi, někdy bylo žactvo doplněno sirotky odjinud. Česká měšťanská škola prošla složitějším vývojem. V roce 1920 byla v budově chlapecké měšťanky otevřena první třída dívčí měšťanky. Vzhledem k nízkému počtu žáků (v roce 1928 72 žáků na chlapecké a 59 žáků na dívčí měšťance) byly obě české měšťanky v roce 1930 spojeny v měšťanskou školu smíšenou. Německá měšťanka byla soukromá a trojtřídní, počet žáků se pohyboval okolo 70.

ŠKOLNÍ LÉTA 1939 - SOUČASNOST

Smutný osud města se naplnil ve dnech kolem 15.března 1939, kdy bylo město dočasně obsazeno německou armádní jednotkou. To byl konec tradičního pojetí trebenického školství, fungujícího od druhé poloviny 19.století, kdy přes tvrdé pŕtky mohli vedle sebe žít Češi s Němci. Po válce v roce 1945 bylo ihned zahájeno pravidelné vyučování na obecné a měšťanské škole, jejichž činnost byla zvláště ke konci okupace omezena zabráním učeben a ochromena nedostatkem učitelů. Budovy škol potřebovaly opravy a nové učebny, kabinety, šatny, místnosti pro školní družinu, školní kuchyni a jídelnu. Získaly je po bývalých německých školách, postupnými vnitřními přestavbami, přístavbami; pro družinu, školní kuchyni a jídelnu úpravou zrušeného hostince „U dvou lip“(1950), v roce 1976 ve zrušeném hostinci na Radnici a r. 1986 v novostavbě mateřské školy, školní kuchyně a jídelny. Pro dílny, družinu, cvičnou kuchyňku a pionýrské klubovny byla využita budova staré mateřské školy. Tělocvična školy byla v roce 1967 uzavřena z důvodu porušené statiky a později byla tato stavba zbourána. Žáci donedávna cvičili v sokolovně nebo na hřišti. Nyní mají k dispozici novou tělocvičnu, která prostorově navazuje na budovu prvního stupně, kde se nachází zázemí tělocvičny (šatny, sprchy).

VÝVOJ POČTU ŽÁKŮ

V roce 1953 byly obě školy sloučeny v osmiletou střední školu, v r.1961 rozšířeny na základní devítiletou školu a posléze v r.1984 upraveny na základní školu s 8 postupnými ročníky (nižší stupeň zkrácen na 4 roky). V obou budovách školy bylo instalováno ústřední topení (1969 a 1973) a vodovod. V okolí byly postupně rušeny malotřídní školy, poslední v Podsedicích r.1982, a žáci od 1.třídy převáděni do trebenické školy. Po roce 1989 dochází k opětovnému otevření některých malotřídních škol, což způsobilo částečný odliv již tak nízkého počtu žáků. Na škole bývalo v 60.letech přes 500 dětí a až 20 tříd. Tyto počty žáků postupně klesaly až na současných 227 žáků a 11 tříd.

CHARAKTERISTIKA SOUČASNÉ ŠKOLY

Pedagogický sbor Základní školy Třebenice se snaží vytvořit dětem příjemnou a přátelskou atmosféru a klidné prostředí pro práci. Neustále vylepšuje vybavení školy a tříd, estetické prostředí školy, prostory pro volný čas a odpočinek. Všichni učitelé se na seminářích seznamují s novými metodami práce tak, aby výuka byla pro žáky zábavnější a zajímavější.

Každý měsíc jsou připraveny pro žáky akce v rámci školy, které děti nejen pobaví, ale i poučí. Letos to jsou například Košťálovský běh, Velikonoční a Vánoční jarmark, Drakiáda, Mikulášská nadílka, Vánoční besídka, Dětský den, Sportovní den či Akademie. Kromě

pravidelných akcí organizujeme i různé exkurze vztahující se k výuce, návštěvy divadel, zajišťována účast dětí na hudebně-vzdělávacích pořadech. Ve 3. a 4. ročníku se děti mohou těšit na plaveckou výuku, na 2. stupni na lyžařský výcvik.

Ani odpoledne se děti nemusí nudit. Škola jim kromě dobře vybavené družiny, kde si mohou pohrát se svými kamarády nebo něco pěkného vytvořit, nabízí i řadu zájmových útvarů. Mohou si zde vyzkoušet, jak jsou zdatní ve sportu nebo jak jsou šikovni při práci. Čekají je také výlety po Českém středohoří, mohou si zahrát vlastní divadlo nebo se naučit pracovat s počítačem a přispět zajímavým článkem nebo pěkným obrázkem do školního časopisu. Ve školní knihovně si mohou vybrat knihu pro volný čas podle svých zájmů.

Děti si samy umí vytvořit pěkné prostředí kolem sebe, aby se samy podílely na výzdobě a vybavení školy, a naučily se tak vážit si práce své i druhých. Prostřednictvím sběru papíru v akci „Zachraň strom“ přispěli žáci na vybavení přestávkové herny. V rámci akce "Zachraňte strom" probíhá i soutěž o nejlepšího sběrače. Ta byla na konci školního roku vyhodnocena a první tři žáci získali hodnotné ceny.

Paní učitelky se individuálně věnují dětem s poruchami učení a výslovnosti (Logopedie a Dyslektická ambulantní poradna), spolupracují s Pedagogicko-psychologickou poradnou a Speciálním pedagogickým centrem v Litoměřicích. Nadaným dětem zprostředkovávají účast v předmětových soutěžích, umožňují jim změřit své síly s nadanými žáky jiných škol v okrese a kraji.

Hasiči Třebenice

Sbor dobrovolných hasičů v Třebenicích byl pod názvem Freiwillige Feuerlöschcorps in Trebnitz založen v roce 1871 a byl po Úštěku teprve druhým oficiálně uznaným sborem v litoměřickém okrese. U jeho zrodu stál, obdobně jako u dalších trebenických spolků, MUDr. Václav Pařík, trebenický lékař a velký národní buditel. Sbor byl národnostně smíšený, to znamená, že v něm působili místní Češi i Němci. Hned následující rok sbor zasahoval při sedmi požárech. Z výtěžku veřejné sbírky byla zakoupena a slavnostně vysvěcena stříkačka. Bohužel Třebenice byly ve druhé polovině devatenáctého století místem velmi silných střetů a zápolení mezi Čechy a Němci. Takže ani počáteční dobrá spolupráce hasičů neměla mít dlouhého trvání.

Zpočátku měl sbor německé velení. Češi však postupně získávali vliv a při valné hromadě konané 9. května 1880 zvolili starostou Paříka. O tři roky později bylo vše jinak, kdy Němci uchvátili opět vedení po volbách v mimořádné valné hromadě, při níž byla nízká účast českých členů. Rozpory vedly k postupnému odlivu českých členů, z původních 72 příslušníků, čítal sbor v roce 1884 pouze 28 mužů, mezi nimiž však stále byli někteří Češi jako např. Pařík nebo Václav Tlatla. Situaci vyhroutil v srpnu roku 1890 městská rada, zcela ovládaná českým živlem, která rozhodla o založení nového českého hasičského sboru z důvodu perzekuce českých členů ve sboru stávajícím. Proti tomu samozřejmě němečtí hasiči protestovali, konkurence znamenala ztrátu finanční podpory ze strany města. Aby alespoň zabránili českým kolegům v činnosti, odcizili obecní stříkačku a natřeli ji říšskými barvami. V důsledku toho, že stříkačka byla schována na dvoře domu jednoho z německých hasičů, shořely v Třebenicích během požáru tři domy.

Český sbor se podařilo ustanovit až v roce 1895 a jeho prvním velitelem byl zvolen Václav Tlatla, i mimo Třebenice uznávaný a neúnavný propagátor hasičského hnutí. Bylo dohodnuto, že hasiči jsou spolkem národním (tento fakt významně akcentoval zvlášť jednatel Vojtěch Škouda), půjdou proto ve stopách Sokola a budou se oslovovat bratři. Aby byli vždy připraveni zasáhnout tam, kde je potřeba, snažili se pravidelně cvičit. Zpravidla se troubily plané poplachy, aby byla určena doba, za kterou se všichni seběhnou. Dále se nacvičovaly jednotlivé činnosti při požáru, protože každý člen měl během zásahu svoji úlohu. Hasiči se dělili do tří skupin: lezci, stříkačnicki a ochránci. Lezci vykonávali vlastní hašení, podle potřeby bourali a následně uklízeli požářiště. Stříkačnicki jim dodávali vodu a obstarávali stroje a ochránci měli na starosti zajišťovat místo požáru, udržovat klid a pořádek, aby bylo dobře slyšet velení a signály. Navíc měli trebeničtí bojovníci s ohněm ještě samaritána, tj. osobu pověřenou nošením lékárníčky, kdyby bylo potřeba. Na cvičení se skutečně kladl velký důraz a občas se dokonce konala veřejná na ukázkou, a to za hojně účasti diváků. Před jedním takovým veřejným cvičením (pořádaném dokonce v rámci celé župy), které se mělo v Třebenicích konat v roce 1902, vyzýval velitel Tlatla členy: „...aby pilně do cvičení chodili, neboť lze očekávat letos dosti velký nával z blízka i z dále na veřejné cvičení a sbor náš musí podat důkazů, že pracuje rádně.“

Roku 1908 byla za účasti 7 sborů (Třebenice, Chodovlice, Děčany, Podsedice, Chrášťany, Dřemčice a Úpohlavy) založena Paříkova župa, která měla za úkol vedle ochrany životů a majetku také podporovat a zakládat české sbory v okolí Třebenic (v rozsahu soudního okresu Lovosice), zvláště tam, kde žilo české obyvatelstvo v menšině. Župní starosta Benda vystihl její poslání takto: „Župa Paříkova budiž střediskem a útlukem všech sborů příslušných, ze župy té vycházej též pokyny, jak odborné, tak i rázu čistě vlasteneckého. Na této cestě nechť sejdou se všichni hasiči dobré vůle. Každý člen župy paříkovy budiž hrdým, že jest příslušníkem korporace, která nese jméno mužovo o národ a českou řeč tak zasloužilého.“ Až do první světové války, kdy byla činnost násilně přerušena, pak župa fungovala poměrně dobře. Každoročně se konal společný župní sjezd a veřejné cvičení. Během roku probíhaly kontroly jednotlivých sborů župním dozorcem Tlatlou, zda provádí výcvik a zda jsou skutečně schopny účinně zasáhnout při požáru. Po válce se činnost obnovila. Vlastenecký akcent už nebyl tak silný, ale přesto patrný (nabral na váze při německé hrozbě ve 30. letech). Župa se dále podílela na zakládání nových českých sborů, které posléze podporovala např. pomocí při pořízení stříkačky. Celkem župa čítala k roku 1939 17 sborů. Pak činnost podruhé násilně přerušila válka.

Kromě boje s ničivými živly a ochrany češství před německou hrozbou se ovšem museli trebeničtí hasiči potýkat i s jinými potížemi. Zásadním problémem obvykle byla nečinnost některých členů, jež byla způsobena různými důvody. Kupříkladu kauza bratra Karla Kadery, který byl během roku 1913 ve schůzi několikrát propírán pro nečinnost a nedostavování se právě do schůzí. Přitom důvod jeho absencí byl prostý. Do restaurace U Bechyňů, kde se schůze v té době obvykle konaly, měl majitelem zakázán vstup. Samotný fakt, že nemohl k Bechyňům, Kadery zřejmě netrápil. V Třebenicích tehdy bylo cca. 10 restauračních zařízení. Navíc hasiči ve stejné době obdrželi za aktivní účast při požáru 100 piv od trebenické Občanské záložny. Ovšem tyto starosti byly nic, proti konfliktu, který se blížil. Měl navždy změnit životy lidí a některé, včetně Kaderova, předčasně ukončit.

Sarajevský atentát vykonaný 28. června 1914 od základů změnil život obyvatel Rakouska-Uherska. Od listopadu roku 1914 byly v Třebenicích ubytovány 8. a 9. divize těžkého dělostřelectva. Z obavy před rekvírováním majetku uschovali hasiči veškerou výstroj a stříkačku u velkého příznivce sboru Karla Vysokého (i on sám musel 1916 narukovat). Odvody na vojnu trebenické hasiče dost decimovaly a jejich počet se rapidně snižoval. Na poslední schůzi konané 8. 1. 1916 se dohodli zbylí členové, že nadále se nebudou scházet, neboť většina členů je na vojně a zbylých 6 členů se nemůže usnášet. Vlastně jich zbylo jen 5, jednatel Václav Kalous narukoval ve svých 48 letech o pár dní později.

Z války se někteří už nikdy nevrátili (Radoň, Zimmer, Kartes, Kadera a další) a sborového posílka tak čekal velmi smutný úkol. Musel obejít pozůstalé po padlých členech sboru a vybrat od nich výstroj. Sbor však dobu válečnou přečkal a mohl dál pokračovat ve své činnosti. V roce 1920 při 25. výročí založení bylo konstatováno, že v něm působí 28 činných a 8 přispívajících členů (za dalších deset let se rozrostou na 40 činných a 38 přispívajících). Obnovila se pravidelná cvičení a brzy hasiči zase vyjízděli k požárům jako dřív. Se stejným elánem se zapojili i do kulturního života a pořádali několikrát do roka taneční zábavy a plesy, a dokonce hráli ochotnické divadlo. Výtěžky z těchto akcí používali na nákup potřebného vybavení a pak také na dobročinnost. Pravidelně přispívali na Masarykovu ligu proti tuberkulóze, jejímiž členy se stali, poté na Matici školskou a občas také na sirotky. Často si přivydělávali také účastí tzv. požárních hlídek na kulturních akcích jiných spolků, což někdy činilo až 60 hlídek ročně. Peníze za hlídky někdy od pořadatele těžko dolovali, zvláště místní sokolové se obvykle zdráhali platit.

Vydělané peníze pak byly spravedlivě využity. Při požárech byla stále používána stříkačka, kterou obsluhovali ručně. Ke zvýšení efektivity proto s velkou slávou zakoupili v roce 1923 za 15.000 Kč motor od firmy Štěpánek z Kostelce nad Orlicí. Vzhledem k tomu, že během tohoto roku nedošlo k jedinému požáru, byli nuceni zkoušet pouze nanečisto. O tom, jak významný počín motorizace byla, svědčí hned

první zkouška, jež se konala 9.9.1923. Byla totiž kvůli tomu uspořádána velká slavnost za účasti sborů ze župy. Program se stával z průvodu sborů od dolního nádraží až do Kololeče a zpět na náměstí, kde proběhla zkouška za doprovodu hudby a večer se v sále Radnice pořádal kabaret.

Že ani hasiči nebyli (a nejsou) svatí se lze dočíst ve sborovém protokolu. Někdy se jen názorově rozcházel ve schůzích. Jindy za to mohl alkohol, to když se pohádali na plesu nebo tanečním věnečku (o tom, že hasiči měli vysokou spotřebu, svědčí velitelské upozornění z roku 1928 při projednávání májových slavností: „že se o loňském máji u stolu mnoho pilo, což činilo na obecnost špatný dojem“). Za jeden takový incident byli v roce 1929 dočasně vyloučeni ze sboru Josef Barvínek a Jindřich Semš, kteří uráželi a napadali jednatele Václava Černého. Podle samotného Černého stál za častými hádkami fakt, že členové sboru byli zároveň členy i dalších spolků, které podporovali a jejichž cíle se příležitostně křížily se zájmy hasičů.

Přes veškeré tyto obtíže však sbor stále vzkvétal. V roce 1927 byl založen ženský samaritní (první ženou u hasičů byla Terezie Poláková) a roku 1935 dokonce cyklistický odbor. Počet členů se ve druhé polovině 30. let vyšplhal až na 46 činných a 124 přispívajících, což svědčí o silné pozici, kterou si sbor ve společnosti vydobyl. Bohužel ani prvorepublikový rozmach hasičstva netrval věčně a měla přijít další léta válečná, která činnost utlumila takřka na nulu, společnost od základu přeměnila, takže po jejich uplynutí už nic nemělo být nikdy jako dřív.

Události z období 1938-1945 dost podstatně ovlivnily činnost hasičů na Třebenicku. Při květnových incidentech stavěli hasiči po městě stráž, aby zamezili nepřístojnostem. Po záboru Sudet se některé obce staly součástí říše. Mezi ně patřily i Jenčice ležící jen pár set metrů od Třebenic. Tamní čeští hasiči Umlauf, Běloubek, Sovoboda a Zeman byli solidárně přijati do trebenického sboru. Dalším projevem sounáležitosti s osudem republiky byl dar 100,- Kč na obranu státu. Tyto peníze sbor dostal od kočovné divadelní společnosti, která odehrála představení právě ve prospěch hasičů. Jednatel Pěč si na valné hromadě posteskl, že „ve velmi smutném roce... náš sbor se změnil v sbor hraničářský“. A další smutné roky následovaly. Vládní nařízení č. 97/1939 stanovilo, že spolky musí oznámit prostřednictvím svých okresních jednot, jestli chtějí dál vyvíjet svoji činnost nebo k 30.6.1939 zaniknou. Ve stejném roce byl na základě výnosu ministerstva vnitra v Protektorátu ustanoven nejvyšší hasičskou instancí Svaz českého hasičstva v Čechách a na Moravě, který pojímal zemské hasičské jednoty českou a moravskou. Od roku 1940 bylo nařízeno, aby zbrojnice byly stejně jako ostatní instituce označovány dvojjazyčně. O činnosti trebenického sboru máme z válečných let jen kusé zprávy. Protokol o schůzích nebyl v letech 1939-1942 z důvodu zákazu veden. Jaroslav Fořt, zapisovatel na první poválečné valné hromadě v roce 1945 vzpomínal, že se scházely jen tzv. pracovní porady, občas se členové sešli tajně. Činnost sboru byla minimální, na okamžik se rozběhla jen v roce 1943 v souvislosti s protileteckými hlídkami, když začalo hrozit nebezpečí náletů. Pak nastal další útlum, který trval až do konce války. Některí čeští hasiči však byli během války činní i jinak. Cítili svoji vlasteneckou povinnost vůči rodné vlasti a aktivně se zapojili do domácího odboje. Okupanti jim za to připravili krutou odplatu. V roce 1944 začalo velké zatýkání funkcionářů Svazu a z celkem 2088 uvězněných hasičů se 1042 nikdy nevrátilo domů. Perzekuce se dotkly i trebenického sboru. Za svoji protifašistickou činnost byli popraveni František Tomandl a František Záruba.

Po válce se činnost sboru opět naplno rozeběhla. Velkou oporu získali hasiči na radnici, když byl předsedou nově vzniklého místního

národního výboru zvolen městský strážník a zároveň pokladník sboru Antonín Hajný (i když jen na jeden rok). Německý sbor byl zcela zrušen, jeho majetek přešel pod sbor český. Pro zkvalitnění zásahů získali hasiči dva nové vozy, hasiči Opel Blitz a dále Ford Mercury pro převoz mužstva. Později se podařilo sehnat i sanitku. Sbor se postupně konsolidoval a záhy začal působit i v rámci bývalé Paříkovy župy. Byl ustanoven Paříkův hasičský obvod se sídlem v Lovosicích. Tento byl členěn na 6 okrsků, z nichž první byl okrsek Třebenice, který sdružoval dohromady 10 sborů. Jednatel obvodu se stal trebenický učitel Davídek. Po letech utrpení bylo (jako ostatně ve všech odvětvích společenského života) nadšení z míru obrovské. Hasiči rychle získávali válkou ztracené pozice. Nic na tom nezměnil ani nešťastný únorový převrat v roce 1948, ovšem činnost sborů dostala dost silný ideologický nádech. A vzhledem k tomu, že hasiči byli začleněni do Národní fronty, bylo bohužel potřeba kráčet po režimem vytyčené trase. Mohlo by se zdát, že boj hasičů za právo českého lidu na pokojný život v jeho vlasti započatý koncem 19. století pokračoval dál, jen se vyměnil nepřítel. Rozpínavý německý živel nahradili imperialističtí hrdlořezové, váleční štváči a třídní nepřítel. Opak byl pravdou, šlo jen o tichou podporu vládnoucího režimu po vzoru většiny společnosti.

Hasičské hnutí v Československu prošlo po roce 1948 postupnou reorganizací. Pod místní národní výbory (kterým musely sbory odevzdat veškerou techniku, mnohdy koupenou z vlastních peněz) spadaly výjezdové jednotky a na poli prevence a výchovy

Sbor v roce 1900

V dolní řadě uprostřed sedí jednatel Vojtěch Škoula a velitel Václav Tlatla. Na žebříkách sedí Felix Novák ml. a Felix Novák st.

občanů v oblasti požární ochrany se ustanovovaly místní jednoty. Od roku 1950 byli vyčleněni samaritáni a převedeni pod Československý červený kříž. Zanikla funkce starosty, napříště už byl nejvyšším představitelem sboru předseda. Konečně došlo i ke změně názvu, v roce 1953 Svaz československého hasičstva zanikl, byl ustanoven nový Československý svaz požární ochrany a hasičům se začalo říkat požárníci. V této době také zanikla Paříkova župa a její majetek byl rozdělen mezi bývalé členské sbory.

Třebenické hasiče/požárníky společenské ani organizační změny (výjezdová jednotka i místní jednota personálně splývaly) nejspíš nijak zvlášť nepoznaly. I když bylo potřeba se vypořádat s nepřítelem uvnitř spolků, aby se do sborů dostal „zdravý duch ideové a politické výchovy“, v Třebenicích zůstali základním pilířem místní jednoty příslušníci prvorepublikového sboru: velitelé Barták a Minka nebo zapisovatel Pěč. Postupně je doplnili další jako František Jadavan (jeho otec Adolf byl členem sboru už před válkou), Kočí, Sedláček, Koubín, Šimáček, strojník Kerl (zvaný Vily Drak) a další. Členská základna se podstatně rozšířila a v roce 1951 čítala 147 členů. Důležitá byla práce s mládeží (dorost založen v roce 1955), díky níž vyrostla další generace požárníků: bratři Josef a František Hevákovi nebo bratři Oldřich a Jaroslav Koubínové.

Jak již bylo řečeno, obnovil se autopark a vyvstala potřeba řešit parkování. Stávající hasičská kůlna ani průjezd v domě č.p. 2 nevyhovovaly a tak bylo rozhodnuto postavit ve spolupráci s národním výborem opravdovou požární zbrojnicí. Převážně vlastními silami byla stavba (např. Karel Barták na stavbě strávil 150 hodin, Josef Fořt 120) dokončena v roce 1956, o čemž dodnes svědčí deska nad vchodem do zbrojnice. Je zajímavé, že i v tuhé době 50. let nikomu nevadilo uvést vedle letopočtu také zkratku L.P. (Léta Páně).

Ze 60.-80. let se mnoho informací nedochovalo. Jisté je, že požárníci už byli dávno zvyklí plnit roli kulturního a posléze také ideologického hybatele (vždyť je také Národní fronta pravidelně vyhodnocovala jako nejlepší organizaci). Pořádali plesy, vyzdobovali město při různých slavnostech jako 1. máj, Slavnosti květů, výročí únorového vítězství, pořádali osvětové přednášky. Jejich veřejná činnost se samozřejmě nesla v duchu poplatnému době. A jak se tehdy konkrétně plynulo požárníkům s oficiálním proudem?

Při oslavách 25. výročí Února v roce 1973 měli požárníci na starosti výzdobu města a svůj úkol splnili podle očekávání uspokojivě. Na výroční schůzi konané v hotelu Radnice za účasti 39 členů (z celkových 106) povyprávěl soudruh předseda Sedláček o únorovém vítězství a o

cestě k socialismu. K době poúnorové poznamenal, že „...potíží bylo nemálo a reakce byla dost pilná, aby mohla brzdit a mařit budování lepší a vyšší životní úrovně našeho lidu. ...Ohlédneme-li se zpět, názorně uvažujeme, co je za ta léta vybudováno, nemůžeme neuznat, že v žádné jiné třídní společnosti nemůže být tolik poskytnuto ke zvýšení úrovně pracujících než v socialistické“. Neopomněl zmínit situaci po roce 1968, kdy se Československo zařadilo do socialistické soustavy a obnovilo se Sovětským svazem dobré spolužití. Sovětský svaz považoval Sedláček „za neúnávného zastánce míru mezi národy. Vzhledem k zmíněnému výročí bylo také potřeba uzavřít patřičné socialistické závazky. Odsouhlasilo se 100 hodin brigádnických prací na úpravě vodních zdrojů. Je otázkou, kolik členů tato slova skutečně oslovila, ale jistě ocenili, když se během přestávky podávalo zdarma jedno pivo a guláš nebo sekaná.

Vedle těchto „společenských“ aktivit však měli třebeničtí požárníci i jiné zásluhy, především na poli prevence a v neposlední řadě také v boji s ničivými živly. Preventivní činnost se skládala z pravidelných prohlídek domácností i veřejných budov a byly zaznamenávány všechny prohřešky proti požární ochraně. Kontroloval se stav komínů, zda se neskladují hořlavé látky v přílišné blízkosti topných těles atd. Dlužno dodat, že tyto kontroly mohly značně snížit riziko vzniku požáru a je jen škoda, že se od nich upustilo. Navíc Třebenice byly sídlem okrsku, jehož velitel (František Aigerman a po něm od roku 1977 Ladislav Domalíp) měl na starosti kontrolu činnosti výjezdových jednotek okolních obcí. Druhým velkým pozitivem byla činnost požární výjezdové jednotky. Za zmínku stojí několik zásadních událostí např. oheň ve Frutě Sulejovice a pomoc při rozsáhlém hašení lesů na Teplicku, třebeničtí požárníci pomáhali také při náhlé březnové povodni roku 1947 v Třebenicích. Občas však ani rychlý výjezd nepomohl. Při vzplanutí uskladněných pohonných hmot v garáži Státního statku Skalka 17.12.1962 shořelo i přes včasný dojezd jednotky 5 traktorů. Nebo když 14.2.1978 zcela shořel dům p. Císaře, kde vznikly problémy s dodávkou vody vinou zamrzlého hydrantu, a to i přesto, že jejich funkčnost požárníci pravidelně kontrolovali. Asi by se divili, kdyby věděli, že dnes je většina hydrantů ve městě nefunkčních.

Akceschopnost jednotky ovlivňoval vedle vycvičených a disciplinovaných členů hlavně stav techniky. O tu se obvykle starali strojníci. Nejprve Antonín Hajný, později Vilém Kerl, občas František Jadavan a nakonec také Josef Hevák. Tento strojník (ročník 1941) byl členem jednoty od mládeže, rádným členem se stal v roce 1958. Postupně se vypracoval až na hlavního strojníka (o rok mladší bratr František byl druhým strojníkem) a měl tedy na starosti stav jednotlivých vozidel a přenosných čerpadel. Za více než 30 let usilovné práce v jednotce (skončil ze zdravotních důvodů na konci 90.let) byl několikrát oceněn, v roce 1977 byl dokonce jmenován nejlepším členem jednoty a obdržel odměnu 1000,- Kčs (na tehdejší poměry velké peníze). A o jakou techniku se staral? Po již zmiňovaném Fordu Mercury získala jednotka autožebřík, který byl dán do šrotu roku 1973. Stále používaný hasičský Opel Blitz se roku 1975 vyměnil s libčevskými požárníky za nesrovnatelně novější vůz ZIL. Tento dosloužil o deset let později a byl (znovu s Libčevsi) vyměněn za další nové vozidlo Škoda 706 RTHP.

Sametová revoluce společnost částečně zbavila bolševického moru a umožnila jí svobodně dýchat. Zároveň uzavřela dlouhou, a je potřeba přiznat, že plodnou, etapu existence sboru. V nových časech nastal jeho úpadek. Většina členů postupně opustila jeho řady, částečně proto, že ke zlepšení kádrového profilu už nebylo potřeba se dostatečně angažovat, ale hlavním důvodem bylo, že v nové době se objevily nové možnosti a také starosti. V čerstvě vzniklém Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska už Třebenice chyběly. Věrní svému poslání zůstali víceméně jen ti, kteří měli skutečně zájem pomáhat v nouzi a tak byla výjezdová jednotka stále aktivní, byť se početně i nadále zužovala. Vzhledem ke své trvalé akceschopnosti sbor v roce 1997 obdržel od HZS Litoměřice druhý vůz Škoda 706 RTHP. Ovšem to už byla jen labutí píseň. Následujícího roku opustili sbor i ze zdravotních důvodů bratři Hevákové a zůstal poslední člen, kterým byl Ladislav Domalíp. Jeho hlavním úkolem bylo udržovat techniku v použitelném stavu s tím, že k zásahům bude povoláván pouze v naléhavých případech pro dopravu vody. Jednotka tak v podstatě upadla do komatu, v němž setrvala následující dva roky.

Až těsně před příchodem nového tisíciletí se blýsklo na lepší časy. Nezpochybnitelnou zásluhu na tom má Pavel Faltys, povoláním profesionální hasič, který spolu se svými přáteli (Novotný, Jiří a Petr Hulzerové, Buřt, Horák, Perkner a další) položil základ k obnově místní hasičské tradice. Památným okamžikem bylo setkání této skupiny lidí s L.Domalípem roku 1999 v restauraci Radnice, kdy bylo rozhodnuto o

Rok 1963

*Horní řada zleva: Kubeš, Pěč, Jadavan, Ferenc, Stein, Pettrich, Voda, Fořt, Kočí, Preis, Hartman, ?, Hajný, Beránek, Minka.
Dole sedí: Fořt, ?, Doubrava, Borkovec.*

obnově sboru. V ustavující schůzi byl zvolen výbor, v jehož čele stanul právě Domalíp. Dále bylo dohodnuto s představiteli města vytvoření nové výjezdové jednotky, která byla zavedena do poplachového plánu HZS jako JPO II (a posléze JPO III). Ve zbrojnici se provedlo značné množství nutných úprav a zároveň se opravil a vybavil jeden výjezdový vůz. Tím se částečně naplnila slova Vojtěcha Škouly, který pronesl na valné hromadě 25.2.1901 toto provolání: „Ať za nových 100 let, až opět loučiti se bude toto nové XX. století najde pluky našeho hasičstva mnohokrát znásobené v síle a dokonalosti, jež také bude svědčiti o skvělém postupu celého národa našeho a o jeho lepším a šťastnějším postavení než dnes.“

Sbor okamžitě začal plnit také svoje společenské postavení a dodnes jsou hasiči jedním z nemnoha třebenických spolků, které jsou schopny pořádat pravidelné kulturní akce, ať už to jsou taneční zábavy, dětské karnevaly nebo mikulášské nadílky. Navíc obvykle participuje na akcích města (dětské dny apod.). Na prvorepublikovou hasičskou tradici jsme se pokusili navázat v roce 2008 u příležitosti výročí vzniku republiky pokusem o obnovu zapalování tzv. Masarykovy vatry (od roku 1935 se na popud hasičů v Lánech zapalovala vatra na počest narozenin prezidenta Masaryka). A v loňském roce proběhla při příležitosti 140. výročí založení sboru velká slavnost, která jistě nebude v dohledné době překonána.

výjezdová jednotka 2011

horní řada zleva: Petr Hulzer, Racek, Janiš, Kosáček, Jan Pech, Novotný, Pavel Pech, Faltys, Jiří Hulzer, Rambousek.

dolní řada zleva: Jaroš, Švanda, Šruma, Lisec, Majer, Tocauer.

Během srpnové povodně v roce 2002 se členové-v duchu svého hesla: „Bližnímu ku pomoci, vlasti ku ochraně“-aktivně zapojili při likvidaci jejích následků v Lovosicích (zvláště v areálu Lovochemie), Prosmykách, Litoměřicích a Nových Kopistech. Při povodních v roce 2010 pomáhali třebeničtí hasiči v Rumburku a Chrástavě. Za 10 let nové existence se jednotka potýkala především se zastaralostí hasičského vozu. Časté poruchy způsobovaly neschopnost výjezdu a tak se množily snahy sehnat vůz novější. Přesto, když nastal okamžik loučení se starým „Matešem“, bylo to velmi dojemné. V roce 2010 se podařilo získat od HZS hlavního města Prahy zánovní vůz LIAZ. Tento rok se ukázal, co se techniky týče, jako velmi plodný. Po LIAZce jsme totiž dostali ještě další auta. Nejprve nám kolegové z Technisches Hilfswerk Suhl (Duryňsko, SRN), s nimiž spolupracujeme od roku 2008, předali postarší vůz Mercedes Benz. A ve finále jsme obdrželi od HZS Ústeckého kraje ještě dodávku Volkswagen. Díky těmto novým přírůstkům může jednotka lépe a hlavně rychleji zasahovat v boji proti přírodním živlům.

Střídavě úspěšná je výchova hasičské mládeže. Poprvé sbor provedl nábor dětí v roce 2003, ovšem z nedostatku finančních prostředků bylo družstvo dětí už následující rok rozpuštěno. Podruhé se tato myšlenka objevila v roce 2007. Tentokrát se přihlásilo přes 40 dětí, z nichž se sestavila dvě soutěžní družstva. Děti posléze pravidelně trénovaly, absolvovaly několik oficiálních soutěží a dva dětské letní tábory, které proběhly zcela v režii sboru. Jenže v dětském životě je v dnešní době příliš mnoho lákadel, takže zájem postupně opadl a počet členů mládeže klesl na 8. Po letošním náboru však opět vystoupal na 26, takže určitá záruka pokračování velkolepé tradice zde je.

Protože hlavním úkolem třebenických hasičů je především pomáhat tam, kde je potřeba, budiž závěrem ještě zmíněna činnost výjezdové jednotky. Ta je sice zřizována Městem Třebenice, ovšem je personálně úzce spjatá se sborem. Její členové, kterých je v současné chvíli 16, průběžně opravují zbrojnici, vybavují se technikou i výstrojí. Výjezdový okruh lze zhruba ohraničit obcemi Lovosice-Klapý-Třebívlice. S některými obcemi, které vlastní jednotku nemají, je podepsána smlouva o požární ochraně. Počet zásahů je v průměru 30-40 ročně. Rekord padl v roce 2011, kdy jednotka zasahovala v rovných padesáti případech (naposledy 31.12. dopoledne). Svoji kvalifikaci zvyšují pravidelnými tematickými cvičeními i teoretickou přípravou, kterou zajišťují příslušníci HZS.

Třebenické svítání

Jsme občanské sdružení, které vzniklo v prosinci 2010 z iniciativy několika místních lidí s cílem rozvíjet společenský život zejména na třebenicku. Máme 6 aktivních členů. Po roce působení se dá říci, že i přes počáteční rozpačité vnímání blízkým okolím jsme pořádně „zabrali“ a naše činy jsou vidět.

Založili jsme taneční kroužek lidových tanců v krojích. Máme hodně dětí zejména předškolního věku (mohou tancovat i s maminkami), stále přijímáme další členy a přivítáme i děti větší nebo dospělé tanečníky. Jejich výkony můžete vidět např. na velikonocním jarmarku 31. března. V letošním roce se chystáme začít s vlastní výrobou krojů a připravujeme vlastní folklorní „muziku“. Scházíme se každý čtvrtek na sále městského úřadu od 16,00 hodin.

V Třebenicích jsme zahájili tradici dětských i dospěláckých blešáků.

Vydáváme informační letáky s kulturními a společenskými informacemi z města i z blízkého okolí.

Kromě vlastní činnosti jsme spolupracovali s městem Třebenice a s místními hasiči na pořádání různých kulturních akcí, jako příklad můžeme uvést 10. městský ples, jarmarky, maškarní bál pro děti v Třebenicích, čarodějnice a loučení s prázdninami v Medvědicích. Tam se na pořádání podíleli velkou měrou občané Medvědic.

V současné době již máme hodně příznivců a podporovatelů, za což jim moc a moc děkujeme.

Přejme jim všem, také městu a v neposlední řadě i nám samým do další práce hodně elánu a nových nápadů.

MĚSTO TŘEBENICE- PŘEHLED AKCÍ KULTURNÍ KOMISE na rok 2012

Velikonoční jarmark - sobota 31.3. 2012 od 13.00 hodin na Paříkově náměstí

Dětský den - neděle 10.6. 2012 od 13.00 hodin. Forma: pohádkový les s ukončením na fotbalovém hřišti Třebenice

Třebenický velký úklid - vetešárna - dne 1.9. 2012 od 13.00 hodin, místo konání bude doplněno. Jedná se o prodej předmětů, které prodejci (občané Třebenice) vyřadí z domácnosti a chtějí se jich za symbolickou částku zbavit.

Vánoční jarmark - sobota 1.12. 2012 od 13.00 hodin na Paříkově náměstí

Mikulášská dětská zábava - neděle 9.12. 2012, místo bude upřesněno

Silvestr - 31. 1. 2012 tradiční ohňostroj na Paříkově náměstí s občerstvením a rozloučení s přáteli....

komplex koncertů: Kostely znějící

Konkrétní údaje o vystupujících atd. budou dodatečně upřesněny na plakátech.

1. koncert - sobota 9.6. 2012 od 17.00 hodin v zahradě Muzea českého granátu (bývalý německý luteránský kostel), o přestávce šampaňské

2. koncert - sobota 30. 6. 2012 od 15.00 hodin - kostel v místní části Sutom s nejkrásnější vyhlídkou na České středohoří

3. Krátký koncert spojený s akcí „Poznej, kde žiješ“ - neděle 16.9. 2012 - kaplička v místní části Kocourov

4. Vánoční koncert - prosinec, kostel Narození P. Marie na Paříkově náměstí Třebenice.

ZUŠka - koncerty žáků

Sobota 21.dubna - od 10,00 hodin - Matiné komorní hudby - kostel narození Panny Marie

Čtvrtek 7.června - od 17,00 hodin - Koncert komorní hudby - Muzeum českého granátu

Upozorňujeme, že může dojít ke změnám z organizačních důvodů, sledujte prosím údaje na plakátech. Těšíme se na setkání s vámi.
Kulturní komise města Třebenice

Třeбенické ženy – dobrovolný nezávislý spolek

Již desátý rok působí v Třeбенicích spolek Třeбенické ženy. Svoji činnost jsme započaly za účelem zorganizování kondičního cvičení pro místní ženy a dívky, které byly nuceny dojíždět za cvičením v té době do jiných lokalit. Začaly jsme nejprve ve třídě na ZŠ, tyto prostory ihned po zahájení nevyhovovaly svojí velikostí. Na sále MÚ se nás začalo scházet až 60 (celkový počet přihlášených byl na začátku 80). Nevyhovovala statika a tak jsme uvítaly výstavbu nové tělocvičny u ZŠ, kterou využíváme dosud dvakrát v týdnu a sházíme se zacvičit a relaxovat. Za výstavbu tělocvičny jsme se postavily v samotném začátku, protože tělocvična Sokola byla v dezolátním stavu a prostory pro aktivní sportovní činnost v Třeбенicích chyběly. Tělocvična je denně využívána dětmi ze ZŠ a dalšími spolky a skupinami zájemců o sportovní vyžití ve všední dny i o víkendech. Aktivně jsme se přičinily i o výstavbu dětského hřiště vedle sokolovny, kdy jsme navázaly kontakt se sponzory a několik let se snažily získat dotaci.

V průběhu doby zůstalo aktivních členek kolem padesáti, každá se účastní cvičení dle svých možností. Kromě toho se naše činnost rozšířila do dalších zájmů. Vymyslely jsme si konání vánočních a velikonočních jarmarků, několik let jsme se podílely na práci kulturní komise v Třeбенicích, začaly jsme se věnovat turistice pořádáním víkendových pobytů pro ženy v květnu a v září, v letních měsících místo cvičení každý čtvrtek podnikáme vycházky do okolí a poznáváme svůj kraj. Společně obdivujeme krásy, které jsou kolem nás a na které jsme dříve neměly čas nebo jen nebylo tam s kým jít. Zavedly jsme pořádání různých akcí ve městě – maškarní plesy, pálení čarodějnic, podílely jsme se na oslavě Dne dětí. Několik let jsme organizovaly spolu s Městem Třeбенice a sponzorovaly dětské maškarní karnevaly. Ženy jsou plné nápadů a tak jsme zkusily společně si i zazpívat. I zde se snažíme vylepšovat a potěšit svými příspěvky na našich jarmarcích i při akcích v okolních obcích. Jednou z prvních akcí byla v roce 2003 účast našich žen na memoriálu Václava Kopeckého, kde jsme za hojně účasti skončily vyrovnaně s profesionálním fotbalovým ženským oddílem z Prackovic. Dodnes na tuto událost vzpomínáme, ale míč, který jsme vyhrály, už zůstal jen vystaven.

Svoje aktivity zveřejňujeme pravidelně na nástěnce MÚ i na stránkách Zpravodaje.

Díky řidičským schopnostem žen jezdíme vlastními auty na vlastní náklady po celé naší republice a neodřikáme se i výletů do Německa. Jezdíme rády i do divadla do Prahy. Pro větší skupiny využíváme různých výhodných nabídek kulturních akcí a pobytových slev. Všude, kde jsme byly, necháváme dobrý dojem a šíříme známost města Třeбенice.

Prvním výletem byla Srbská Kamenice, tehdy nás bylo 40, ubytování bylo skromné, ale zábava výborná, krásná příroda a zvláště na cestu pěšky do Dolského mlýna rády vzpomínáme. Další výlety byly směřovány do Českého ráje – ubytování pod hradem Kost, návštěva zámku Dětenice s večerním programem ve středověké hospodě, Turnov, Hrubá skála, Sobotka, Valdštejn, Houska, hrad Valečov, Hrubý Rohozec, zámek Mnichovo Hradiště a Prachovské skály - to je jen pár míst, která jsme poznaly. Na Humprechtu byla průvodkyně zdůrazněna výborná akustika a tak jsme jim zazpívaly. Krásný výlet

Třeбенický fotbal

První písemná zmínka o třeбенickém fotbale pochází z roku 1920, kdy si místní SK zapůjčil školní hřiště k zápasu proti SK Slatina. Od té doby uběhlo přes devadesát let, během nichž fotbalově plodné roky střídala období slabší, ovšem vždy s plným nasazením potěšit sebe i oko diváka. Zároveň klub prošel několika změnami. SK zanikl v roce 1927, ale už v lednu následujícího roku jej nahradil FK Slavoj, který se po únoru 1948 sloučil se Sokolem, takže se chvíli jmenoval Sokol Slavoj. Následně se místní vrátili ke jménu předchozímu, které vydrželo až do roku 1995, kdy se klub bohužel transformoval na Sokol. Jednou se měnily také klubové barvy. Původní byla kombinace červená-bílá a dresy byly po vzoru Slavia Praha sešivané s hvězdou. Slavia ovšem po vítězství dělnické třídy nebyla příliš v kurzu, takže červenou na třeбенických dresech a vlajkách vystřídala modrá. Modrá a bílá jsou užívány dodnes. K domácím zápasům bylo nejprve využíváno školní hřiště, stojící v místě dnešní mateřské školy, a poté i vlastní stadion, vybudovaný koncem padesátých let.

Jak již bylo řečeno, v historii klubu se vystřídaly různé úspěšné časy. Z dnešního pohledu se nejúspěšnějším obdobím jeví šedesátá léta minulého století, kdy dospělí hráli takřka bez přestávky krajské soutěže a dorost dokonce dosáhl absolutního vrcholu. V roce 1965 totiž vyhrál I. A třídu a následující sezonu se zúčastnil krajského přeboru, což byla tehdy třetí nejvyšší soutěž v dané mládežnické kategorii. Zbylý čas strávily jednotlivé týmy Třeбенic víceméně v různých okresních soutěžích. Krajskou fotbalovou úroveň si pak vyzkoušeli už jen žáci v letech 1985-1988, dospělí 1995-1998 a dorostenci 2000-2001.

Mezi stovkami hráčů, kteří oblékali třeбенický dres byli samozřejmě lepší a horší. Až do ligy to dotáhli dva, Zdeněk Ludwig (Armaturka Ústí nad Labem) a Václav Kameník (Sklo Union Teplice). Vyjmenování ostatních hráčů není možné, jelikož by se jistě na mnohé zapomnělo. Za všechny budiž zmíněni alespoň někteří: Kříž, Zachomský, Žák, A. Richter, Záruba, Bejček, Husák, Doležal, Rusý, J. Richter, Černý, Jabůrek, Hanzal, bratři Hakové, Miller, Raus, Kopecký, Posel, Weniger, Pospíšil, Skružný, Limberk, Stuchlý, bratři Krpešové, Niko.

1. A tým 1962

horní řada zleva: Krimmer, V.Hartman (předseda krajské sekce kopané), Jehlík, Černý, František, Rusý, Černý Stanislav, Hevák, Hladík, Doležal.
dolní řada zleva: Buřt, Burchart, Bejček, Richter, Limberk, Kreč.

2. dorost 1965

horní řada zleva: Müller, Richter, Kirbs, trenér Krombholz, Čmejrek, Šaloun, Kotlář.
dolní řada zleva: Tůma, Hrstka, Šnejdár, Brabenec, Černý.

Úspěchy ale obvykle nejsou jen zásluhou samotných hráčů. Proto se patří uvést i některé funkcionáře a trenéry, jako byli např.: Vodrážka, Tomášek, Kreč, Hartman, Krombholz, Hak, Čepelák, Horký, Kříž či Beránek.

Na závěr něco málo k současnosti. Poté, co vzhledem k dlouhotrvajícímu nedostatku hráčů v roce 2008 téměř zanikl fotbal dospělých, se tým posílil a ze čtvrté třídy se dokázal postupně prodat až mezi okresní elitu (přebor), což se povedlo po dlouhých dvanácti letech. Dále zde startují také mladé naděje v soutěžích starších přípravek a mladších žáků. Do těchto družstev také průběžně probíhají náborové akce, aby byla kontinuita třebenického fotbalu zachována.

3. mladší žáci 2010

horní řada zleva: Zima, Škuthan, Voborský, Liseč, Neruda, Benda, Fidler, Mašek (vzadu trenéři Liseč a Zázvorka).
dolní řada zleva: Válek, Zázvorka.

4. přípravka 2011

horní řada zleva: Bureš, Bílý, Tocauer, Kouba, Reindl, Šulc (vzadu trenér Elman).
dolní řada zleva: Prevužňák, Fidler, Minková, Futera, Hartman. Leží Peták.

Bonsai Klub Libochovice

Bonsai klub byl založen a registrován 24. dubna 1990 Karlem Kaloušem, Václavem Novákem, Karlem Chramostou a Milošem Vurbsem. Koncem července za vydatné pomoci rodinných příslušníků byla na nádvoří zámku první výstava bonsajů a měla velký ohlas. Zahájili ji manželé Hrdličkovi, kteří zapsali do naší kroniky “.bonsaje jsou snovým obrazem krajiny, na kterou se nezapomíná“. Pro velký úspěch a zájem byla členská základna rozšířena a naše činnost se rozrostla o pořádání tematických zájezdů. V této době se uvolnila možnost volného cestování a tím jsme navštívili bonsajová centra, známé pěstitele bonsajů a jejich zahrady téměř po celé Evropě. Rádi vzpomínáme na zájezd do Anglie za panem Harry Tomlinsonem do Sherwoodu, nebo na překrásnou zahradu pana P. Nottra ve Švýcarsku. Několik členů si rozšířilo poznatky a zkušenosti na cestách do Číny, Koree, Tajvanu a Ameriky. Od založení klubu v roce 1990 bylo na libochovickém zámku uspořádáno 22 letních a 18 jarních výstav bonsajů. Všechny vystavované exponáty jsou výpěstky našich členů. Při letních výstavách ve dnech pracovního volna mají návštěvníci možnost sledovat ukázky tvarování a ošetřování rostlin. Také je možné si vypěstované rostliny zakoupit a využít poradenskou službu. Každou letní výstavu zahajují představitelé japonské nebo čínské ambasády a představitelé našeho města, kteří nás v naší činnosti podporují.

Aktivita našich členů je i na výstavách, které pořádá Česká bonsajová asociace v Jihlavě, Děčíně, Uherském Hradišti nebo v Merklíně. Členové, kterých je v současné době 30, se pravidelně schází každý pátek v měsíci v naší klubovně a jak je patrné z krátkého přehledu naší činnosti, je co řešit. Pěstování bonsajů je dlouhodobé a náročné. Vystavené exponáty mají značnou pěstitelskou cenu, a proto si ceníme spolupráci se státním zámekem, který nám poskytuje potřebné zázemí.

Pro letošní rok je jarní výstava od 26. do 29. dubna a letní výstava od 30.6 do 8. 7. opět na nádvoří zámku.

Těšíme se na vaši návštěvu.

Za členy Bonsai klubu Karel Chramosta
 president klubu

Přehled vybraných větších akcí, uskutečněných v Třebenicích a místních částech za první volební rok.

1. získaná dotace na výměnu oken na 2. stupni ZŠ ve výši 212 000,-- Kč, město doplatí se svého rozpočtu 764 820,-- Kč.
2. získaná dotace na rekonstrukci pomníku Jana Nepomuckého v Lipé ve výši 200 000,-, město k této částce ze svého rozpočtu uhradilo 238 900,-- Kč.
3. máme vypracovanou projektovou dokumentaci na zateplení včetně energetického auditu zdravotního střediska za 60 000,--Kč a budeme žádat o dotaci na realizaci.
4. Pracuje se na projektové dokumentaci – a) na zateplení mateřské školy, b) vodovod Teplá a c) pasport a zateplení budovy městského úřadu ve výši 1 620 000,-- Kč. Město z této částky zaplatí 7,5%, ostatní bude hrazeno z dotace.
5. Byla zrekonstruována střecha na stodole „Na Kopečku“ v celkové výši 128 059,-- s použitím krytiny ze zdravotního střediska.
6. Z menších akcí se podařilo vymalovat sál na městském úřadě, vymalovat a důstojně vyzdobit vnitřní prostor ve smuteční kapli na starém hřbitově, opravit části zdi okolo trebenického hřbitova, opravit a vymalovat prostory podchodu v Masarykově ulici. Naši pracovníci údržby opravili se hřbitovní zeď a kapličku na hřbitově v Lipé. Údržba hřbitovů včetně oprav a odvozu odpadu stála město celkem 115 652,-- Kč.
8. Podařilo se zakoupit starší nákladní vozidlo AVIA A75 - nosič kontejnerů s novým kontejnerem za 324 000,-- Kč.
9. Do místních částí např. do Kololeče, Teplé byly zakoupeny zahradní stůl s lavicemi, obce byly dovybaveny novými kontejnery na PET lahve a sklo.
10. Do města byly pořízeny nové kontejnery na elektroodpad a koše na psí exkrementy za 45 782,-- Kč.
11. Byla opravena řada chodníků ve městě (především pracovníky údržby města) a některé části silnic i v místních částech.
12. Opravili jsme střechu nad WC v Muzeu českého granátu, kam zatékalo a střechy nad kotelnou MŠ a ŠJ – cca 75 000,- Kč.
13. Byl zrestaurován pomník Dr. V. Paříka na Paříkově náměstí včetně úpravy zeleně okolo pomníku cca za 41 000,-- Kč.
14. Máme novou autobusovou zastávku v Dlačkovické ulici za 64 140,-- Kč včetně dopravy.
15. Volné prostory ve ZS (bývalé dětské středisko) jsme využili pro zřízení 4 provozoven, které mají nainstalovány oddělené vodoměry a elektroměry, opraveny byly odpady, místnosti byly vymalovány, natřeny vnitřní dveře a radiátory, v některých částech bylo položeno nové linoleum, byly vyměněny vchodové dveře. Celková částka činí 389 872,-- Kč.
16. Byla provedena oprava čističky odpadních vod v Medvědicích /tlakové čištění, likvidace a odvoz kalů, zaočkování, klempířské práce, zednické práce, posudky, el. energie/ celkem za cenu 156 200,-- Kč.
17. Opravena byla kanalizace u hasičské zbrojnice za 73 000,-- Kč.
18. Silnice ve Žlábkově ulici k ČOV včetně odvodu dešťové vody byla vydlážděna - cena 896 476,-- Kč včetně DPH. Vzhledem k vysoké prašnosti této silnice, kdy zde navíc projíždějí denně fekální vozy a zemědělské stroje, byla tato investice do výstavby našich komunikací prioritní a znamená velkou úlevu pro místní obyvatele.
19. Oprava elektroinstalace v šatnách na fotbalovém hřišti za 62 571,-- Kč a vybudování studny za 55 500,-- Kč, která zásobuje sprchy sportovců a obstará zalévání travnaté plochy hřiště .
20. Oprava prohnílého potrubí v části zdravotního střediska za 68 000,-- Kč
21. Máme vypracovaný povodňový plán pro město a místní části za 25 000,- Kč, pro který jsme připravovali řadu podkladů. S Povodím Ohře jsme prošli koryto Modly a projednali zajištění bezpečného průtoku Modly. Město má od letoška stanovenou povodňovou komisi.
22. Nechali jsme vypracovat pasport veřejného osvětlení, který obsahuje přesný popis (stav, počet...) světel. Rádi bychom údržbu celého systému osvětlení zadali vybrané firmě ve výběrovém řízení.

Zastupitelstvo pracovalo mimo běžné povinnosti na vytvoření Strategického plánu rozvoje města, čímž jsme získali orientační plán akcí ve městě a v místních částech a možnosti realizace. Občané dostali příležitost podílet se přímo osobně na zadání územního plánu a na vytvoření podkladů pro projekt na řešení nevyužitého prostoru u zdravotního střediska, prostřednictvím tzv. komunitního plánování.

Ve městě probíhá řada akcí organizovaných nejen našimi komisemi, ale převážně sdruženími, skupinami občanů, organizacemi, které jsou rovněž podporovány z městského rozpočtu.

PaedDr. Martina Patrovská, starostka
Ing. Eva Hajná, místostarostka

INTEGRO, Západ Českého středohoří – Poohří
Komenského náměstí 17, 411 15 Třebívlice
IČ: 68982984

Tel.: 416 596 169

fax: 416 596 095

č. ú.: 27-235250207/0100

speciální číslo účtu pro projekt financovaný z ROP: 886671339/0800

NEPRODEJNÉ